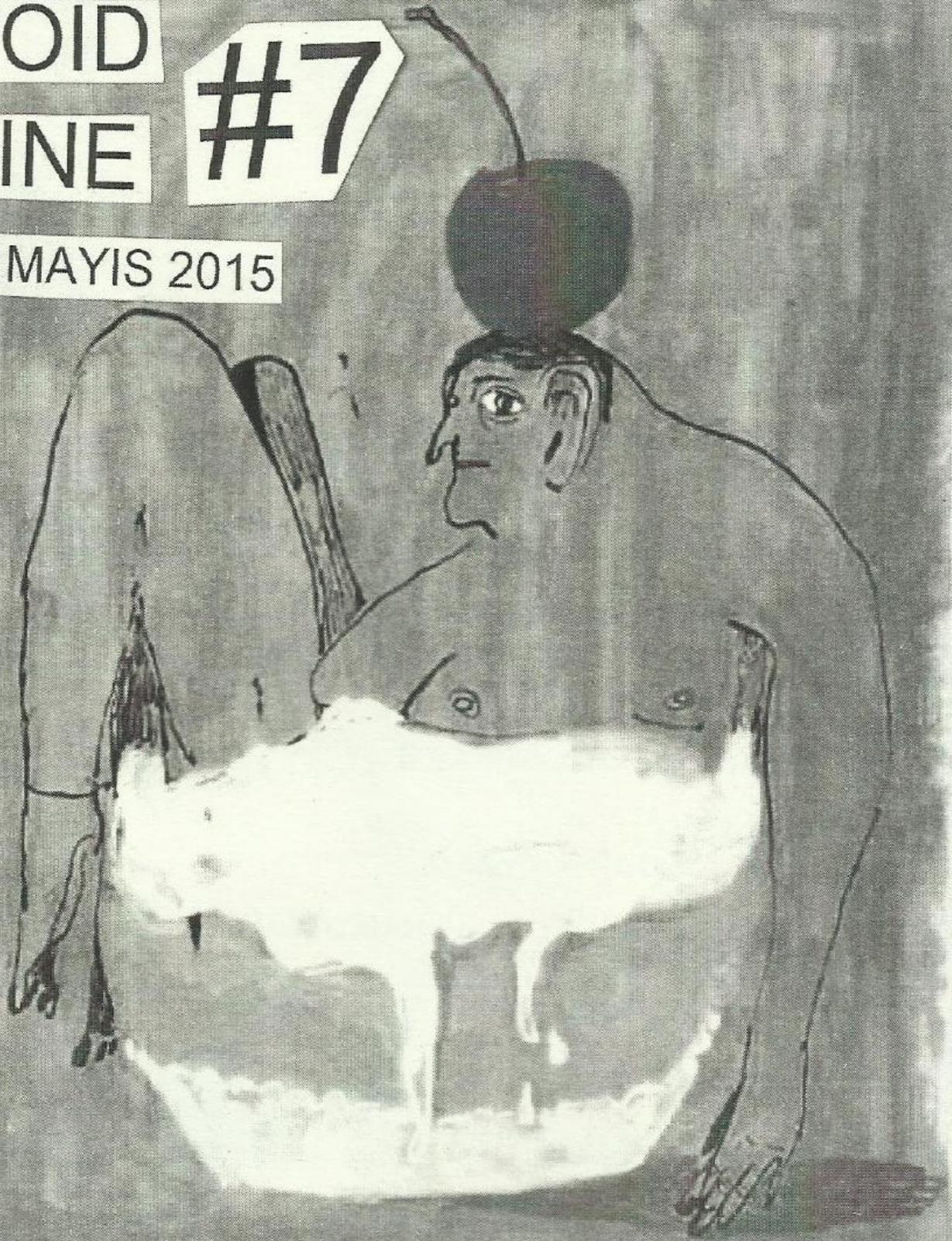

VOID

ZINE

#7

MAYIS 2015

Sayı #7 için :

Selamlar.

Her zamanki olağan gecikme ile Void'un Mayıs sayısı elinizde. (a-a ciddi olamazsın?)

Mayıs keyiflidir.

Mayıs güneşi de bilhassa.

Aylaklık için en uygun aydır.

Haydi biraz daha Mayıs'ı övelim.

Elinizdeki bu nüsha da langır lungur vaziyete hazırlandı. ufak tefek hatalarla karşılaşmanız olasıdır. Umarım bu hatalar anlam karmaşasına yol açmaz. Arada bir, voidzine.net adresine bakmayı unutmayın, eski sayılar da ilginizi çekebilir.

Evet, simdilik aktaracaklarım bu kadar.

Void, cehennemın en salaf pubından bildirdi
Gay.

voidzine.net

FB.com/voidzine

twitter.com/voidzine

voidfonzine@gmail.com

hardcore ş

Sinematik Uyuşturucu Enjeksiyon Görüntülerinin

Yoluyla Şizoanalizi

KUSANLAR

- Rojab Eryiğit Kapak
- Emre Vr s.4
- Gökben Derviş s.5
- Eren Karatepe s.6
- Damla Koruk s.11
- Hafize Yılmaz s.12 // Uluer Oksal Tiriyaki s.13
- Ekin Metin Sozöpek s.14 // Ahmet Aksoy s.16
- Hakan Kamışoğlu s.18
- Euren Demiryürek s.20
- Gogatay Vural s.22
- Ozan Öztelli s.23 // Sonat Yurtan s.24
- Ferhat Asniya s.25
- Volkan Yalçın s.26
- Sercan Canaslan s.35
- Emre Gorkan Kanmaz s.36

NO THANKS

4

HEAR

arabesk müzik genç şairler arasında popüler olduğunda ben hala skinheadleri düşünmekteydim.

herhangi bir devlet görevlisi canlı yayında suikaste uğramadığı için sosyal ve kültürel olarak gerideydik

kağıt öğütücüler edebiyata gerçek değerini verecekti.

bütün bunlar olurken radikal İslamiyet mensupları antik müzeleri yağmalıyor, ben buna sevinmiyorum
buna üzülmiyorum da.

meditasyon ambiyans müzikleri eşliğinde kavga et.

çünküallahın bela elementi her yerdedir. Bir muhammedruhunun her yerde olduğu gibi.

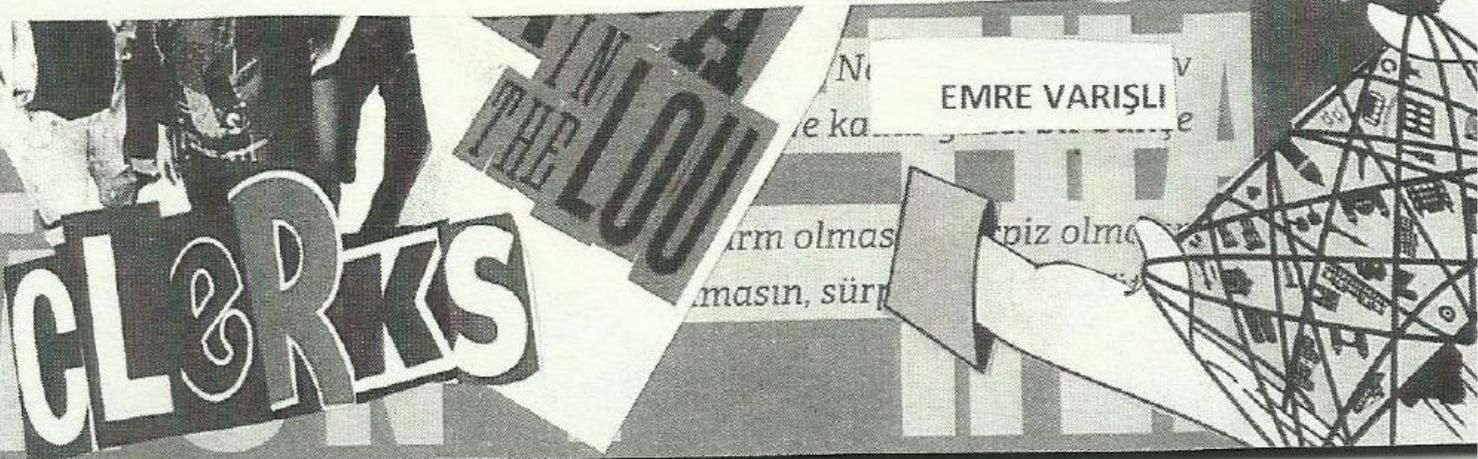
istesen de kötü bir şey yapamazsın. İstesen de iyi bir şey yapamazsın.

fotoğraflarda gülümsüyorsun, zamana kalacağını düşünmeden.

artık karalık odalarda yapmıyorlar o gülümsemeyi. Dijital bir kopyasın. Dijital bir kopya. Dondurulmuş
dijital kopya. Aktarılmış veri. Sonra dijital çöplüğü boylayacaksın.

politik okuma yaptığımızda 'asosyal biri' değil,

bok çukuru dünya eylemine ve gündelik sıkıntıya katlanmayan bilinçli bireyim.

YOKÜLKEYOK

küf kokmayan hangi devlet, anlat
rahatsız kalsın uyum
caddeleri dağıtan şarkılar söyle bana
sanki daha kullanışlı bıçağa dönüşen söz
bilenip duruyor sivri yerlerim
uçkurunuzdan boy atan ölüm
salyalarınız bulaşıyor patikama
kendini sevdireyor yokülkede uçurumunuz
anladım ve yürüdüm karanlığınızın üstüne
grotesk yüzüm, onun yüzü, sizin yüzünüz
gözlerine hiç bulut değmemiş adamların boynundayım
nasıl da sarsıntısız!
her köşede kolum bacağım; ben absürd kadın
izin verse yara, az nefes alacak kabuk
şu büyük balıklar çok vandal mı ne?
hay çok da önemliydi sanki kopan papatyam
çaktırmasanız da biliyorum çoğunuzun hayvanı sırtlan
inatla bekliyorum günebakan çiçeklerini
rica etsem, çıkartamaz mısınız cinayet çukurundan hala yaşayan kalbimi
etçilsiniz, peki!
leşimi afiyetle yiyiniz

sundance

GÖKBEN DERVİŞ

It's not where you start
it's where you start again.

COMING SOON...

KATILINIYORUZ

Satürn'de Gelecek Kaygısı

Dünya bok deliklerini seven insanlarla doluydu o sıralar. İçerisinde bir süreliğine idare edebilen dünyanın insanı vardı. Yaşıyorlardı. İçleri çoğunluk rahattı. Yeri ve hatta sırası geldiğinde ellerinden gelenin en alasını yapmıyorlar mıydı zatendi.

Bu durum şu an da böyle, değişmedi hiç.

Dünya muhtemelen hep garip bir yerdi, öyle de kaldı.

Yataktan muhakkak halletmem gereken bir mesele varmış gibi kalktığımda saat ikiye geliyordu. Bu bizim kasabanın asırlardır haklarını saklı tuttuğu elden ayrı ahlaklarından bir tanesiydi sadece. Ortaya hiçbir elle tutulur iş çıkmamasına rağmen, muhataplar uyuşturucu bağımlıları, berduşlar, alkolikler ve birbirinden uyuşuk heriflerken nasıl oluyordu da telaşeye veriliyordu bir avuç arazi anlaşılamıyordu.

Annemin evi, benim de yüce Boğaziçi'nden bir lisansı terk ettiğim sene, akademiyle uzaktan yakından alakası olmadığı halde ona sevdalanan babamın beni evden kovduğu sene, güzel 2004'te, göç ettiğim kasabada bulduğum metruk bir binanın çatı katındaki odada, miğferini takmış, gece olduğunda yaylarını bir şovalye ustalığıyla kullanmaktan çekinmeyen çekyatın üstünde uzanırken, buraya gelişimin üzerinden yedi koca sene geçtiğini düşünüyordum.

Saat ikiydi, cehennem gerçektir, yer özellikle çekiyordu insanı burada. Benim gerçekten halletmem gereken bir mesele vardı artık. Şovalyeyi iterek uzaklaştırdım kendimden, ayağa kalktım. Çatıya çıkıp kısa bir süre geniş düzlükleriyle Tarkovsky kadrajlarını andıran ölü kasabayı izledim. Yedi senenin sonunda sanki bu topraklarda doğmuşum gibi düşünüyordum, burada kundaklanmış, ilk mastürbasyonumu bu çatıdan savurmuşum dünyaya sanki.

Önce çatıdan verandaya oradan da toprak zemine atladım. Soğuk, suratsız kış güneşi beni selamlamakta gecikmedi ve evinden nadiren sobasına kömür taşımak için bahçesine çıkan yedi yıllık kapı komşum Venüs Cevdet. Dev burnunu çekerek bir şeyler homurdandı. Peşinden köpeği Ahu, bir teriyer. O da belirli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Lakabını içtiği şişelerce Venüs birasından aldığı tahmin ettiğim bu yağlı, uzun, yumurta akı saçlı ihtiyara ve aptal köpeğine ben de bir baş hareketiyle selam verdim ve ne sikime yaradığını hala çözemediğim, kasabanın dört bir yanını sarmış kavak ağaçlarının arasından kasaba yoluna çıktım. Disiplinler arası bir yoldu kasaba yolu. Hiç kimse hayatının yedi koca senesini böyle bir bok çukuruna batıp çıkarak geçireceğini öngöremezdi.

Bu anı hiç unutmayaçağıma dair söz verdiğimi hatırlıyorum kendime. Ne kadar son yıllarda hafızamı zayıf hissetsem de bu, kasaba yolunu en kararlı geride bıraktığımdı, hafızamdan hiçbir zaman silinmeyecekti.

Nereden bakılırsa ben de onlar gibi olmuşum yedi yılda. Kasaba halkı gibi. Madrabaz haymatloslar sürüsü gibi. Umursamaz ve dengesiz ve yüksek ihtimalle sahtekar. Hepsi kovdurmuşlardı bir şekilde vatanlarından kendilerini de buraya yerleşmişlerdi. Ben üzerine gelmişim. Sadece tek bir amaç uğruna buraya toplanmıştı herkes sanki. Gerçek bir karmaydı bu. Oluşumun son parçası da benim kasabaya gelmemle yerine oturmuştu.

Kasabada kimse birbirine güvenmezdi, güvenemeyeceğini bilirdi. Herkes tek başınaydı, bunu özellikle sağlamışlardı ve tüm dünyadan, her şeyden aynı anda alacaklı olduklarını düşünerek günlük hayatlarına devam ediyorlardı. Birbirini her an boğazlamaya hazır a'biler, soykırım yapabilecek kuvvette nefrete sahip ablalar, zaten bir zamanlar soykırım yapmış madalyalı ihtiyarlar ve doğdukları yerde gerisin geri ölecek olan, hemen hemen gördükleri her şeye öfkeli çocuklar ağırlıktaydı.

Kasaba nüfusunun büyük bir bölümünü oluşturuyorlardı. Yerlerine yeni bir nesil koyduktan sonra yavaş yavaş ölüyorlardı. Böylece kasaba kati suretle çizgisini bozmadan dünyanın sonuna doğru ilerleyebiliyordu.

Dünya üzerinde ne çok ölüm şekli vardır, düşünsenize. İnsan kırığan bir canlı hal-i hazırda. Geçmişten günümüze akla getirilebilecek her şey sebep olabilmıştır ölümüne. Her şekilde ölmüştür insan.

En çok da bu kasabada ölmekten korktuğumu anımsıyorum. Niye, bilmiyorum başıma gelebilecek en tuhaf ölümün muhakkak kasaba sınırları içerisinde cereyan edeceğini düşünmüştümdür hep.

Hiç kimsenin üstlenmediği leşim bir kenarda çürüyebilirdi sonuçta, temelde kimseyi en ufak rahatsız etmezdi.

Kasabanın ağaçları da kuruttuğu kış mevsiminde kuru yaprakların üzerinde ayaklarımla müzik yaparak biraz daha devam ettim yürümeye. Neredeyse ayak basmadık tek bir yer dahi bırakmadım kasabada. Yorgunluk elmacık kemiklerimde tohumlanıp aşağı, bacaklarıma doğru iniyordu. Durakladım. Çıglık atmak için açıldığım düzlüklere doğru kafamı çevirip son kez baktım. Gün batıyordu. Kendimi hiç yoktan iyi hissediyordum. Az önce çıglık atmış biri kadar en azından. Yorgundum ama rahatlamıştım.

Tüm o geçen yedi seneyi geriye geriye sardım yol boyunca.

II

Uyandığınızda sabah, görece temiz kokan hava, akşama doğru yerini henüz kısırlaştırılmamış erkek kedi kokusuna bırakırdı. Geceye tavşan sidiğine dönerdi. Geceyi kusmadan atlatabilerseniz, Tanrı Dionysos başınızda el pençe dikilir sabaha kadar size şarap doldururdu. Siz de afiyetle içerdiniz.

O kesif kokuyu burnuma çekerek ilerledim bir süre daha, kasaba mezarlığının içinden geçtim, ölülerin müzik sevenlerine ıslık çaldım, yolda gördüğüm herkese pis pis sırtarak selam verdim.

Görüşmek üzere'leri hep içimden söyledim.

Bivck Ceiling

Sinan Bivck'eren pitbull aldı
6 Nisan 2014 23:57 Beğen

Görüşmek üzere kasabanın etrafını duvarlarla örüp zindana çeviren aşağılık duvar ustası Nedim. Hoşça kalın kasabanın tüm adamlarının paralarının muhasebesini tutan fahişe kardeşler Leyla ve Derya. Bacaklarınızı kapalı tutun. Görüşürüz, görüşürüz kainatın en yavşak bakkalı Mehmet Abi. Eyvallah kasabanın işe yaramaz gençleri. Afiyetle tütürün cigaralarınızı. Burada ölüp gideceksiniz nasılsa. Hatta bir fırt da bana verin yahu, gidiyorum ulan piç kuruları. Kendine dikkat et kahveci Tufan, çayı haşlama yapmaya devam et puşt. Aloha fırıncı Mustafa. Adios kurnaz Sinan, kasabayı sirke çevirmekten geri kalma.

Görüşmek üzere orospu çocukları.
Gidiyorum ben!
Ben gidiyorum.

III

Böylesine müstesna bir günü sarhoş olarak taçlandırmak için ayak basmadığım son bölgeye, bacaklarımda bulduğum son güçle ilerlemeye karar vermezdim de ne yapardım. Kasabanın çıkışına kurulmuş sosyal merkeze doğru, ayak tabanlarım acıyana kadar.

EN - KAZ BAR

BİRA 4YTL

Masraftan sakınılmadan hazırlanmış dijital bir levhanın üzerinde yanıp söniyordu bu. Engin ve Kazım kardeşlerin kasabanın sosyal yaşantısına buldukları katkının bizzat tabelasıydı. Yıllarca değiştirilmemişti, değiştirilmeyecekti.

İlk bakışta bok deliğini andıran Enkaz'ı, 50 metre karelik alana kazılmış, içerisinde sağa sola serpiştirilen varillerin masalık yaptığı çukuru, bu gaz ve buhar yerine sigara dumanı ve ağız kokusunun oluşturduğu atmosferi iki kardeş işletiyordu. Terazide koyduğunuzda birbirlerini bir o kadar da ağdırmayan iki kardeş. Engin kardeşlerin insan olmaktan biraz daha fazla çıkaniydı sadece. Sonra ödeme konusunda hiçbir zaman ikna edilemezdi.

Uzun, dev gövdeleriyle bütün gün barın arkasında birbirlerinden para yürüterek, kavga ederek bira doldururlardı kardeş kardeş. Bir müşteriye, bir kendilerine.

İçeriye adım atar atmaz, zaten bu saatte muhakkak burada olmalarının üzerine rahatlıkla bahis koyabileceğim ahali, kafasını çevirip bana bir pislikmişim gibi bakarak kabul etti beni arasına. Sevgi yumağı olduk. Her zaman olduğu gibi onlardan uzak bir köşeye, bir şeyler içebileceğim barın en uç noktasına oturdum. Yavaş yavaş barın dolmasını, çıkış hikayesine yeni karakterlerin girmesini bekledim.

Son günümün şerefine ve asla geri dönmeyeceğimin rahatlığına sığınarak bardak bardak cin gömüyordum. Hesabıma yazdırıyordum haftaya geri ödemek üzere. Diğerine görece daha az hoyrat olan kardeş Kazım'a sözler veriyordum.

Void

Zine

#2

MAYIS 2014

OLD

SCH

Ayın 15'inde bar açılır açılmaz kapıda belirecektim, işte bu borcum bu da şimdi bardağıma dolduracağın fazla cinli toniğin ücreti diyecektim.

Buradan bir adım öteye geçemeyeceğimi adı gibi bilen Kazım'ı ikna etmek güç olmamıştı.

Paydos diyen kiremit fabrikası işçilerinin de grup grup gelmesiyle yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu Enkaz.

Sürekli kapı gıcırtıları duyuluyor, içeri birileri giriyor ama kimse çıkmıyordu.

Adetiydi Enkaz ahalisinin, her kapı aralandığında yedikleri boka ara verip kafalarını merakla gıcırtıya doğru döndürürlerdi.

Kapı aralandığında babasını yemeğe çağırmak için gelen Erco'nun sureti görüldü. Suret, babasının eliyle yaptığı siktir işaretiyle kayboldu gerisin geri. Enkaz, tekrar başını boka batırdı ve uğultu devam etti. Bunu onlarca defa daha yaptı. Durmadı.

IV

Barda oturmuş efsane akşamın sona ereceği ve benim bu kasabadan artık siktir olup gideceğim anı bekliyordum artık. Cin içiyordum. İhtiyar Kemal'in yanında oturuyordum, onun kafa siken hikayeleriyle dahi ilgileniyordum.

Engin'e sataşıyordum, Kazım'a laf atıyordum. Keyfim yerindeydi.

Sarhoş olmaya başlamıştım bile. Gözümün birini açmadan diğerini kapatmıyordum. Böylesine ihtişamlı bir şöleni kaçırmayı reddediyordum.

O sırada meteoroloji, televizyondan hava sıcaklıklarının yurt genelinde hissedilir derecede düşeceğini duyuruyordu. Arada bir Enkaz'ın içinden geçen soğuk rüzgar alkolden pancar gibi kızarmış İhtiyar Kemal'in yanında içimi titretiyordu.

Yanımdaki ihtiyar, Armatör Kemal.

Burada yaptığı tek iş, bütün gün barda oturup Enkaz'ın suyun altından şöyle bir geçirilmiş leş bardaklarından işkembesinin alabildiği kadar bira içmekti. Gelen geçen herkese bir gün bu işeme illetinden kurtulmak için böbreklerini bağışlayacağını söylardı ve yıllardır içtiği sigaranın amına koyduğu ses tellerinden birkaç tısırtı çıkarırdı. Bir de Arap ortağı dolandırmasaydı hepimizin bacağına nasıl sıçacağını anlatırdı beşinci birasının yarısında. Başka da bir numarası yoktu Armatör Kemal'in.

Ha bazen ihtiyarı bir hafta boyunca göremezdiniz. Bu sirozun şişirdiği ayaklarının üzerine basmadığı için evde televizyonla kavga ede ede ayaklarının şişinin inmesini beklediği manasına gelirdi.

Bu sefer turp gibiydi ihtiyar ve hikayelerini peşi sıra kulağıma akupunktur iğneleriyle yerleştiriyordu. Arada kulağımı arka tarafta oturan, kazı için kasabaya gelen ve neredeyse benim kadar burada kendilerini bırakmış, bahtsız İngiliz arkeologların sohbetlerine yatırsam da ihtiyar sürekli dürtüyor, bira ısmarlayabilir miymişim merak ettiğini dile getiriyordu. Sesi kulağımda uğulduyordu. Ne dediğini anlayamıyordum, sadece buğulu ekrandan ağız hareketlerini görebiliyordum.

CHILDREN UNDERGROUND

Kafamı bardan tarafa çevirdiğimde onlarca şişenin üzerinde bar ahalesinin fonluk yaptığı yansımasını gördüm. Sabit bir şekilde duruyordum ve arkamda sürekli bir hareket vardı. O an duyduğum uğultuyu bugün dahi hatırlayabiliyorum. Dakikalarca süren bir kulak çınlamasıydı.

Üşümeye başlamıştım, gücüm tükenmek üzereydi, bir şey vardı sanki içimde de dışarı çıkmaya zorluyordu. Elimdeki cin bardağını Engin'in başının üzerinden bardaki şişelere, yansımalarıma doğru fırlattım. Dev bir gürültü koptu, şişeler aşağı indi ve herkes bir anda ayaklandı üzerime doğru. Son kalan şişenin yansımasından izledim onları.

V

Onlara kendi işlerine bakmasını haykırdım ve tabii ki bütün gün burada oturup içmekten başka bir işleri çıktığı takdirdeyi de ekledim. Bütün nefretimi tükürdüm dilimi döndürebildiğimce. Hepsinin birer aşağılık, işe yaramaz orospu çocuğu olduğunu savurdum yüzlerine. yedi yılın nefretini kustum bir anda. Benden aldıkları yedi yılın hesabını sordum.

Duvar ustası Nedim'in ordusunu cesaretlendirmek için atını şahlandıran bir kral gibi öne çıkmasıyla başladı tüm şölen. İlk yumruğu gözümün üzerine vuran o oldu. Yumruktan önce belirli belirsiz ağzından bir şeyler çıktığına eminim.

Gondor'lular, Rohanlılar, kardeşlerim! Gözlerinizin içinde kalbimde yeşermesine izin vermediğim korkuyu görüyorum. Gün gelir insanlar cesaretini yitirebilir. Dostlarına sırt çevirebilir ve tüm kardeşlik bağlarını koparabilir. Ama bugün o gün değil, düşmanın zaferi ve harap olmuş siperler bekler insan çağının çöküşünü, ama o gün bugün değil. Bugün savaşaacağız. Bu dünyadaki tüm sevdiğiniz adına size kalmanızı emrediyorum kasaba halkı.

Onları tek bir kuvvet altında toplayabileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Bütün bir kasaba üstümden geçmişti. Başımı ellerimin arasına alıp top şeklinde sırtıma, belime inen tekmelerin dinmesini ne kadar bekledim, hatırlamıyorum. Onların bu birlikteliklerini gördükçe gülmek geliyordu içimden sadece. Ben güldükçe de daha fazla vuruyorlardı.

Olaydan sonra iki gün hastanede yattım. Yemekleri çok güzeldi, yatağın yayları batmıyordu, ama iki gün bir insanın düşünmesi için fazla fazla bir süreydi. Bir konu üzerine iki gün düşünen bir insanın yanlış sonuç elde etmesi kuvvetle muhtemeldi. İki günde kandırabilirdi insan kendini kolaylıkla.

*Gelecekle yüzleşmek aşağı yukarı böyle bir şeydi.
Her şeyin aynı kalmasıydı uzunca bir süre.*

Değişen, hikayelerime buraya gelişimin üzerinden 11 yıl geçtiler'le başlıyorum artık.

Dev kilitleri olan bir kapının üzerime kapandığını hissediyorum. Önünde Küçük Satürn Harekati'ndan gazi, iki 6.Ordu serserisinin şakalaşarak nöbet tuttuğunu duyabiliyorum.

KÜÇÜK KURALLAR EVRENİ, ÜÇ KURAL

Her işini sigarasını tellendirme üzerine planlayan o Deniz, bendeniz ve belki de sizsiniz. İzmaritlerin taşıdığı kültüblasını bir çırpıda bitiriverdiği kitabının üzerine, ne olduğu hiçbir zaman tam olarak bilinmeyen yükleri çeken emektar sırtını yüce divana, kendini de düşüncelere koyverdi. Kural bir: Deniz'lerde neyi "nereye" koyverdiğiniz, neyi "nasıl" koyverdiğinizden çok daha önemsiz bir sorudur. Zamanla öğrenirsiniz...

Şüphesiz, bir iç sancısı nasıl tasvir edilir bilmiyorum. Bilmiyorum demek en basit cesaret. Onu hep görüyorum. Bazen bizim mahallede, sarı hırkasının iplikleri arasında kaybolma arzusuyulayım. Bazen daimi barın aynı taburesinde, kıvırcık saçlarındaki yağı buharlaştırma temennisileyim. Adını gözlerinden okuyorum. Tüm dünyayı küçümser bir ad olmakla birlikte, umarsız ve kendini beğenmiş tavrına gürültülü bir "cuk" sesiyle oturuyor. İçimde aşk yahut sevgi namına hiçbir güzel his barındırmama rağmen onu görünce kimyamin normallik sınırlarından milimetrik bir biçimde kaydığını tespit ediyorum. Nedense böyle adamlar bana kendimi meslekten men edilmiş, gereksiz idealist öğretmen gibi hissettiriyor. Sanki hayattaki tek amacım, onu topluma etik egoizmin peңçesinde bir mütevazilik gösteren sevgi yumağı olarak kazandırmakmış gibi... Kural iki: Sevgi yumaklarından örülen kazaklar insanı yaşamın soğuk tarafından hiç mi hiç korumuyor. Elbet bir gün sökersiniz...

Müsadenizle bir sigara yakıp, neyi nasıl anlatacağımı düşünmek istiyorum. Ne zaman bir işe niyetlenip sigara yaksam, niyetlerimi rüzgar içer. Rüzgarı sevmemek için ne kadar çok sebep var, düşününce insan hayrete düşüyor. Düştüğü yerden annesi geliyor, yine yorulmuş "kalk biraz da ben düşeyim" diye yumuşak zemin kontrolü yapıyor. Görünen o ki, Deniz hariç herkes tedbirli dökülmenin peşinde. Deniz'in nereye döküldüğü değil ve sağlam bir arama kurtarma ekibine ihtiyaç var. Memleketin tüm dalgıçları acilen sigarayı bırakmalı!

Sıkılan insanın canı olunca sıkıldığıyla bırakıp sallanmayı bırak put gibi dikilmekte olan bir Salı gününe başlamas pek de kolay olmuyor. "Hayat bana ne zaman kolay oldu?" klişesiyle de bir yere varılmıyor. Bakın Deniz ne çok şey biliyor! Bilmek insanın şeytan tırnağı sanki. Koparsan da olmuyor, bıraksan da olmuyor. Şeytan tırnaklarını kesilme kılavuzunu okusaydık, neyi ne kadar bilmemiz gerektiğini "bilirdik". Keşke bize kılavuz okumayı öğretmiş olsalardı. Çantamdaki yeşil elma bile sıkıldı, geçiniz...

"Midem sırtıma yapıştı kemirecek bir şeyler var mı?"

"Sigara?"

"Sigarana sıçayım!"

"Çantamda elma vardı, git al..."

Çimlerin üstüne malzemedan çalınmış bir bina gibi dikildi ayakları. Sırf içinde sigara içecek bir evim olsun diye girdim. İlk depremde enkazıyla göz göze gelip müteahhitle sövüşecektim. Deprem olmadan şu çimleri yolup kafamdan usulca salıverseydi de bu içine sinmemişliğin muzır bir yanı olmuş olsaydı. Çimenler, elma ve gözlerinin uyumu gözlerimde kara tahtaya sürtünen tırnak etkisi yaratıyor. Kural üç; aşk da yeşil de uyuma gelmez. Mutlaka tiksiniyorsunuz...

DAMLA KORUK

HAFİZE YILMAZ

HAYATI BOYUNCA NESNELERİ ALKIŞLAMIŞ

biraz önce merdivenlerin önünde durup, içeride; kokuşmuş, gözleri kapanmış, morarmış bir cesedin suratına doğru bakıp ona, Van Basten'in çaprazdan RinatDasayev'i ustaca avladığı pozisyonu anlattım işim bitince kapıyı ve fermuarımı hızla kapatıp yanından uzaklaştım.

çünküŞey'ler duyamaz.

alıyorum çürük kokusunu; biz ona dişlerini dökeriz dedik, kafanı duvarlara sürteriz dedik o ısrarla klasik müzik dinleyip ah' ile başlayan şiir cümleleri ezberledi, çünkü Şey'ler anlayamaz. o ısrarla bize kanalizasyonun olabilmek adına elini yalancı bira şişelerine doğru uzattı, ofislerde sıkıldı o, kahve içip etrafı izledi, hata aradı, beli ağrıdı, iftira attı, yakaladı iftirayı o ağız ucu ile içki içti, ağız ucu ile konuştu, dans kurslarına gitti o, yurt dışına çıktı, balkonlardan sarkıttı kendini o, babasına yasladı sırtını ziyadesiyle hırstı, insanların kafalarına basarak tırmandı o yamaçlara doğru, bana yetki verin-beni ödüllendiririn, şişelere doğru gülümserken bir yandan sinsice sarhoş olmamızı bekledi, bizimle birlikte grunge dinledi, bizimle birlikte death metal konserlerine geldi, fakat aramızda onun küçük bir kaltak olduğuna dair döndürdüğümüz muhabbetlerimizi iskaladı. alıyorum çürük kokusunu, biz ona dişlerini dökeriz dedik, kafanı duvarlara sürteriz dedik fakat o hayati boyunca nesnelere alkişlayıp durdu, sesi sestem önce anladı o, merdivenlerin alt kısmında sidik bok kokuyor: çünkü Şey'ler koku alamaz, depo hala bok kokuyor: çünkü o hala orada.

ULUER OKSAL TİRYAKİ

BÜYÜK SAPIK

Pavyo
krista

susamışsa kana

kana içsin adet olduğu üzere 9 kuşak evvelden gelen
Vampirlerin, Kontların, Hür masonların ve gür sakallı baronların
tarikatını bozmak için bu masum 3 yaş bebekinkini.

tek masum bebeğin kini:

boğsun hepinizi genelevlere hapisten

Evlilik sözleşmelerine attığınız imzalar kordemir bir ip gibi

dolansın adem elmandan -hani denir ya-sak

landığın yerden çekip çıkarsın diye seni sevabın pis havasına:

ipi bağlasınlar bir çiviye avratdüğümüyle

o çivi ki günahsız havvalar tarafından çakılsın ahrete

yelken açayım derken yenilişkilere boğulun

geberin.

Çelik darbe yiyin dertle çelişkili veletlerden

gazi halinizle harbe gidesiniz gelsin.

nasıl olsa yumurtayı fazla büyüten, platin

ses tellerine *azami özen gösteren* bir vampirin. karısı değilsin.

nasıl olsa tek tük sebze tüketyiyen,

ağızına biber özlü tavsiye sözünü şevkle süren "o" zombi değilsin

nasıl olsa sarımsak tüketen alelade bir erkekten olmasın

nasıl olsa kalbine ya da beynine kılıç saplamadan ölmesin

nasıl olur da bu kadarsın? dahan yok mu?

Kozmik dehan yok mu? yakın gelecek orduların?

bu ganimetleri götüne mi sokacaksın. dağıtsana

bu adamlar mamasız koşar mı yardıma sanıyorsun?

!camı kırıp torpido gözünden alırlar vicdanını

gelenek selafiyetle yenir sırat kapısı için

torpil kus'kuşu. takatı kalmamış tarikatlarla kazanamazsın

en büyük yazarlığı ve kovulduğun

(TS)

APRIL 6

cennetin kumda bulmayı umduğun (gümüş anahtarlığını).
obur olduğu için yahudyen bir zevkle sıçıp üstünü örttüler onun
'gururlu köpekleri dolunayın', ya ben? Ay, pardon
saptım saptımsa insanlığın bokundaki cevheri saptadığımdan
adet olarak damarşış kini ve bol bahşış aldım tampir uzun
yaşayan geç ölen şimşir atalardan

sürekli akıla katlanılamaz
sürekli akıla katlanılamaz. Diyorlar.

m'adem sapık olarak tarafsızım saklandığım in-
de ve bazılarının ceddini sevindiriyor inleyişlerim bil-
ki; deşerek neşretmek ve deşifre etmek amacım:

*"soydum donuna kadar onu
kemiklerine gözünün oyup kilodunu koydum
kiloluydu ben o tüylerini yolup
Derisini sıyırıp kemiklerini
Eritmek için kökleyene kadar odunlarla
Şömine! Hah kül oldu mu. Nasıl da yeşil leşinin kokusu"*

(Deşşset!)

derken eklem yerlerine oturmuş sansarları
Algılayamayıp çözülen ölümlülüğüyle
gömülecekse karanlığa büyüğüm
Topraktan aldığı hakla cadı takınmış savlarımın en kıdemli
büyüyüm-
dür

EKİN METİN SOZÜPEK

Bilakis hayatın kendisi çözümlenmeler ile mevcut, biz sadece bilgilerin kirliliği olarak nefes almaktayız.

Tıpkı bağlama-gitar-elektronik müzik geçişinin yaşandığı bu topraklarda geçişi göre göre çözümleyemediğimiz gibi insanlarız.

Her türlü sese *ha hu* desek bile geçişleri unutup geçişin içinde kalıp kendimize dövünen bir topluluk, enfes mi? Tartışılır.

Kimileri zevk almaya bakarken bu işte kimileri size sizi kullanmaya zevk olarak bakar, yazık mı? Tartışılmaz.

*Mainstream*in oluşturduğu gerçek dışı rüyalayıcı akımları biz kendimizden bulduk. Aslında onlardan değildik. Sadece bizi hapsedtiler duygulara.

Bazal metabolizmaya şehir hayatında erişemediğimizden var olmanın anlamını bile yanlış anladık.

İnsan hakları, hayvan hakları, doğa hakları... Sürekli hak savunuculuğu ile ömür geçerken faturayı kendimize kesmeyi lafta öğrendik.

Temeli akıl olan şeyleri "nakil" olarak sevk ettiğimizden doğruyu yanlış bilemeden insanlara empoze etmeye çalıştık. Başardık mı?

Kaybolmuş insanların bunalımlarından ortaya çıkan insanlar sorumludur. Biz geleceğe miras bırakmadık, geçmişten de ödünç almadık.

1- İnsanoglu aslında (I I) bu kadar boşluğa sahipti doğduğunda. Büyüdükçe yaşamışlıklarla (I I) skalayı büyük göstermeye yöneldi.

2- Bunu hep başkalarını bazı özelliklerini ekol olarak yapmak istedi. Başkaları da başkalarının.

3- Peki bunun sonu neydi, nereye varmak istedi? Tartışılır.

4- Biz tartışabilmeyi bile unuttuk. Gözlerimizi kara dumanlar çevreledi belki de o dumanlar oraya varmak bile istemedi.

5- Nasıl ki şeytani melek olarak addedip, meleği de iyiliksever olarak tanımladığımız gibi.

Son- Biz fiziksel ve kalıplara tutunarak büyüdük ama kendi kendimizle oturup konuşamadık.

Çocukluğun verdiği kokuyu unuttuk. Hep başka şeylerde onu aradık. Aslında içimizde var(dı). Üzerine gitmeye korktukça korktuk.

1- Rahatlığı hep temel ihtiyaçların dışındaki isteklerde aradık. Arıyoruz da. Doyumsuz olmayı çok iyi bildik.

Son- İhtiyaçları karşıladık ama isteklerimizi durdurmayı başaramadık. Çünkü ihtiyaçlar biter, istekler bitmez.

Nasıl da sevdik hayatlara karışıp yargılamayı, insanlara modeller biçmeyi. Eleştirilere açık (!) olup, kendimizi 1000 yıllık yaşatmayı.

1- Onuru, şerefi, namusu farklı farklı yerlere yerleştirdik. Kendimizden olmayanları suçlara boğduk.

2- Biz kimdik? Yargılamayı nerden öğrendik? Arzularımızı ve kaygılarımızı nerede kaybettik?

3- Aynaya bakmadık. Hep başkalarının aynaya baktırmasını bekledik.

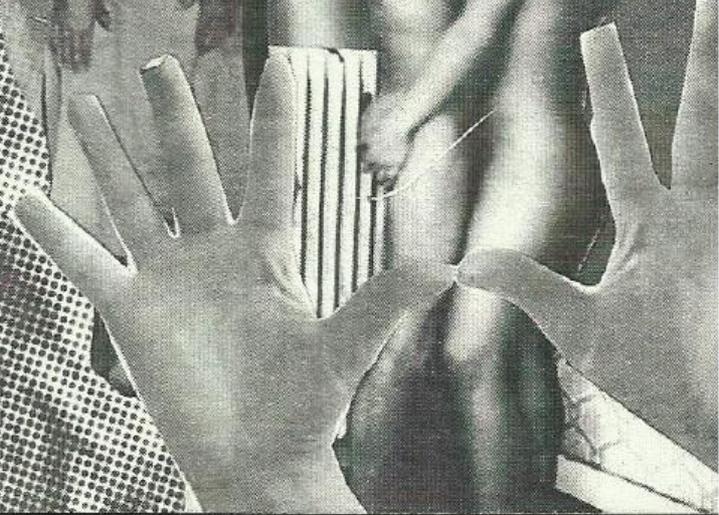
Son- Yargılamayı başkalarından, diğer yüksek gördüğümüz duyguları ise kendimizden öğrendik.

Son2- Demek ki toplum yargısı kesin ve net değil. Kesin ve net olan şey paradoksların bizi bize kırdırması.

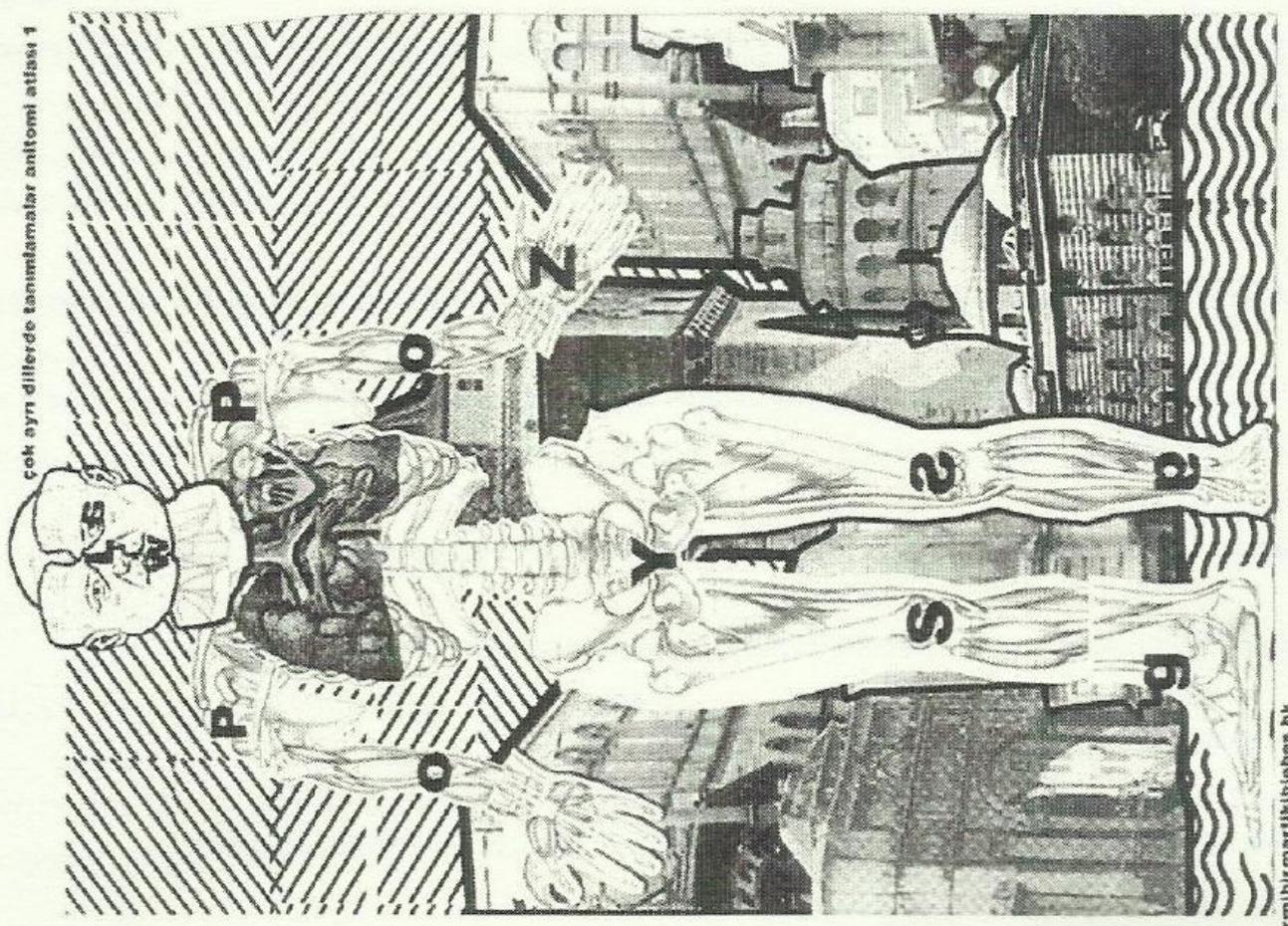
Hep kişileri, olayları konuşur olduk. Kendi kendimizi konuşamıyoruz. Konuştuğumuzu zannettiğimiz zamanlar hep yükselme arzusu olduğu zamanlar.

Bir devir böyle süregelirken kendimizin devrin içinden olduğunu unuttuk. Uyanabildiğimiz zaman hayat savunuculuğu yapamayacağız artık.

AHMET AKSOY

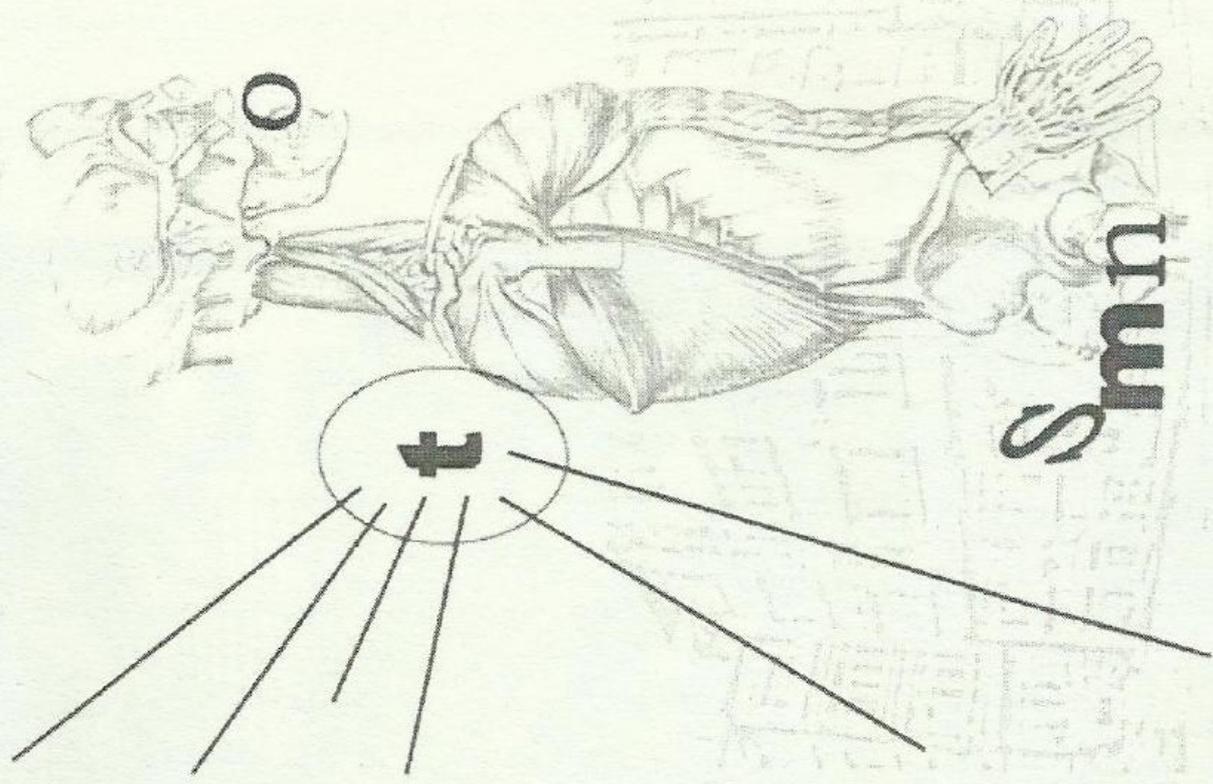

çok ayrı dillerde tanımlamalar anitomi atışısı 1

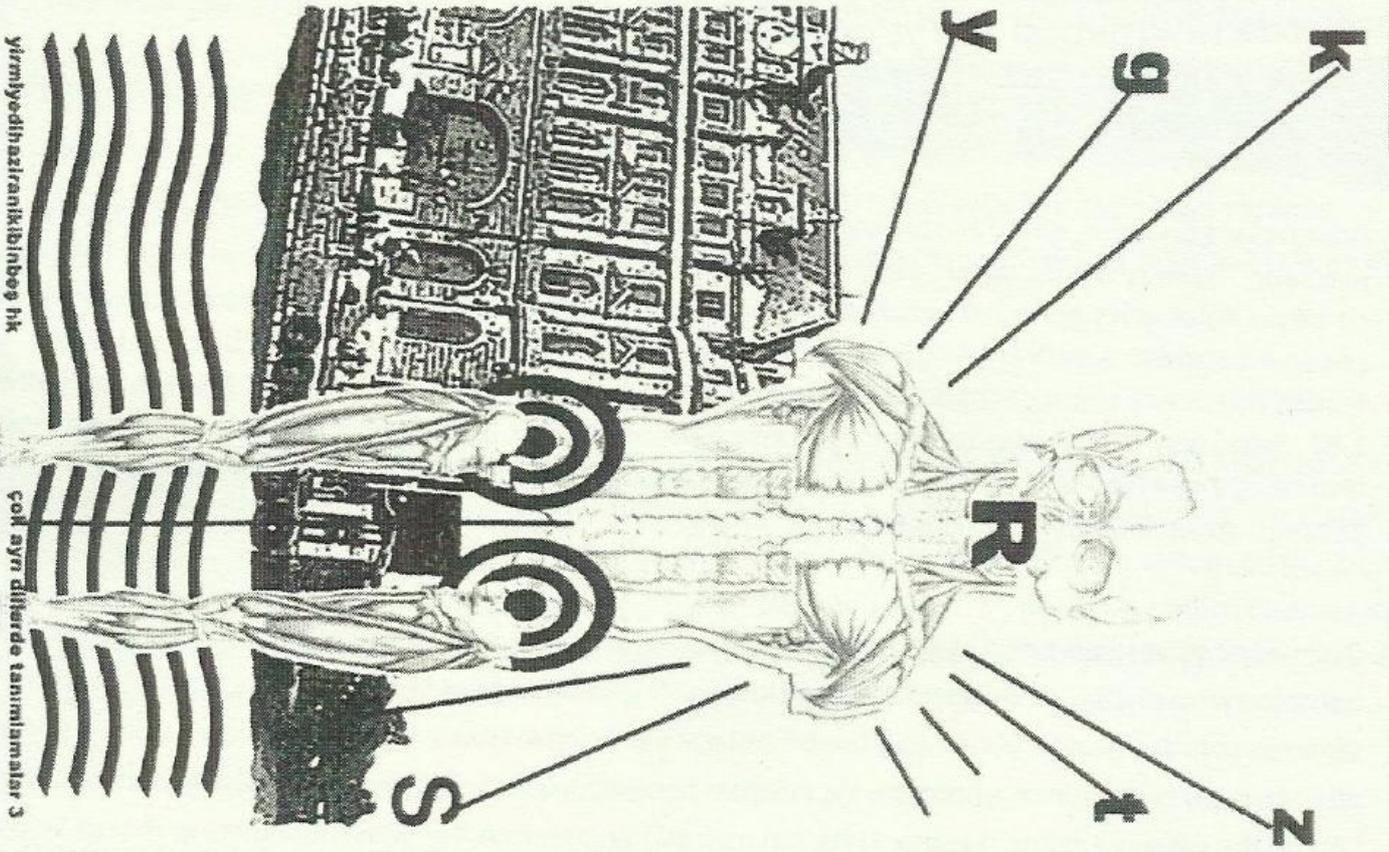

irmibirmartikibibes hk

ymtyeduhazrgrmkzucceş hk

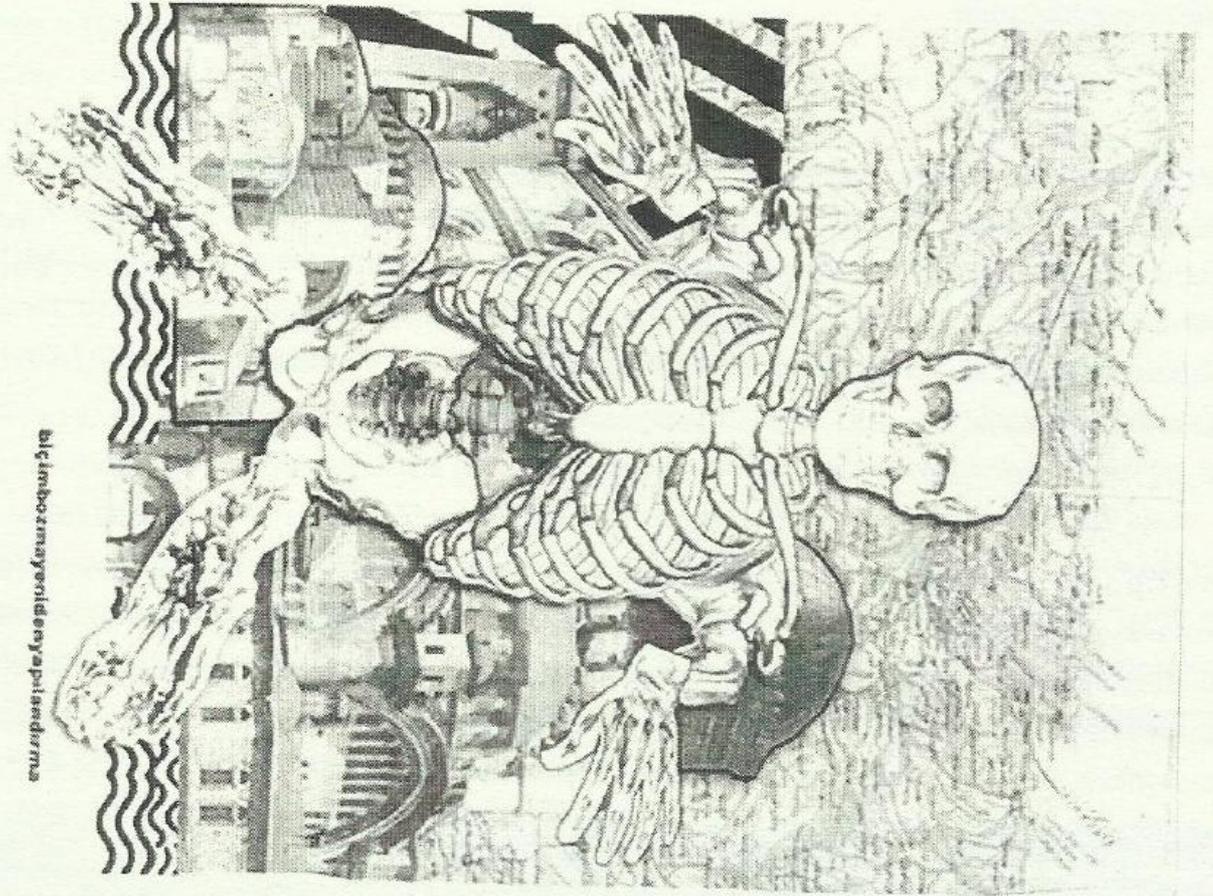

çok ayrı dillerde tanımlamalar anitomi atışısı 2

yirmiyeđinazirankibinbeđ hk

colı ayn diğerde tanımlamalar 3

biçimbeğazirankibinbeğ ağıpıñsıdırmas

BOXER SEÇİMİNİN

20

KADIN ERKEK İLİŞKİSİNDEKİ YERİ VE ÖNEMİ

"Evet şimdi gitti o
Onu sınıksız tutsam da
Aşkımı, hayatımı kaybettim o gece."

J Frank Wilson and the Cavaliers – Last Kiss

Arkadaşlar günaydın, ben dokuzda uyudum on birde uyandım, biraz uykusuzum, oturun. Birçok mecrada "belki sevişirim donu" olarak da ifade edilen güzel donlarımın hepsinin yıkandığı bir gündü. Ya beyaz külot giyip güne 7-0 geride başlayacaktım ya da babamın Seher Yıldızı boxerlarından birine çöküp en azından şerefli bir mağlubiyet alacaktım. Babam iri bir insandı. Kendisi bir dev, biz ise kardeşimle, sanki onun çocukları değilmişcesine biraz güdük kalmışız. Ben 1.92 falanım, kardeşim ise 1.87. Şaka, ben 1.75 kardeşim biraz daha kısa benden. Neyse, Babam yapı olarak da geniş bir insan, onu denize girerken görmelisiniz, koca bir dağ parçasının suları yarmasını betimler adeta! Onu denize girerken gören insanlar kaçınılmaz olarak şunu söyler: "Dağ gibi adam, maşallah!"

Dolayısıyla boxer belimden aşağı düşüyordu. Düşmemesi için onu tutmam gerekiyordu. Neyse ki pantolonumu giydim ve bu sorundan kurtuldum. O gün hava güneşli ve ılıktı, yaşanası bir Ankara öğleden sonrası, bunun benim için tek bir anlamı vardı: bira içelim, bira içelim, bira içelim. Bir nabız gibi atıyordu bu düşünce zihnimde. Ve vurdum kendimi yollara. Müşfik bir onaylama cümlesi olarak "he mi daşşasını yediğim" kalıbını kullanan mahalle teyzelerine her Amerikan filmine maruz kalmış genç çocuk gibi "ne kadar güzel bir gün değil mi?" sorusunu sorup, cevap beklemeden Kızılay'a doğru yürümeye başladım.

Mesaj dördüncü biramı içerken geldi. Kadim dostlarımdan birisi bir kadınla buluşmuştu ve o cacık adam mıydı? Elbette değildi. Kadın bir başka kadınla gelmişti, öyleyse ikiye iki olmamız için ben nede gelmiyordum ki yanlarına? Ve ışık hızıyla biramı dipleyip koştum mekana. Güzel, alımlı bir insandı bana düşen hatun. Leziz bir hava tutturduk bir saatin sonunda. Şakadan anlıyordu. Bir şekilde rahat Kebanvari hiçbir saçmalığı yoktu. Birikimliydi. Bundan iyisi can sağlıydı, hem yiyin hem de yanında yatındı bu insanın.

Akşam sekiz gibi nihai olarak kızların evlerindeydik. Biraz daha sohbetin ve biranın ardından, bu konularda prensip olarak netlikten yana olduğum için kadınıma söz hakkı tanımadan "Gençler" dedim, dostum ve onun yazdığı kıza dönerek, "biz içeri geçiyoruz, size de iyi eğlenceler." Bana "bir saniye ne oluyor ya" diyen gözlerle baktı bebeğim. Ona her şeyin açık olduğunu ve uzatmanın bir anlamının olmadığını ifade eden gözlerle bakıp ellerinden tuttum. Bağdaş kurmuş bir biçimde yer oturuyordu. Onu kaldırdım ve odaya geçtik.

Sarsıcı olduğunu düşündüğüm bir saatin ardından, çıplak oturmakta beis görmememe rağmen boxerımı giymeye karar verdim. Sonra da belimden düşmesin diye elimle tuttuğum boxerımla bebeğime dönüp "pantolonumu da giyeyim mi yoksa beni böyle de kabul ediyor musun çilek aromalı sütlü bonbon?" diye bir soru sordum. Bana şöyle bir baktı ve dünyanın en yıkılmış ifadesiyle "pantolonunu giysen iyi olur Evren" dedi. "O kadar kötü diyorsun?" diye alındım. "Üzgünüm, gerçekler, allah'tan seks yapmadan önce görmedim." dedi. Boxerın büyük olması işe yaramış, soyunurken pantolonumla birlikte direkt yere inmiş, kadınıma hayal kırıklığına uğratacak ya da sekste soğutacak bir görüntüye müsaade etmemişti.

Saat sabahın beşi gibi evden ayrılmaya karar verdik ve boxerımı gördükten sonra tavırları bir anda değişen bebeğime son sözlerimi, sanki romantik bir şeyler söyleyecekmişim beklentisi yaratarak fısıldadım: "Karacaoğlan'ın dediği, İsmail Özden'in bestelediği ve Arif Sağ'ın da yorumladığı gibi, my little darling, seher yıldızı ayırdı bizi, perişan eyledi babam ikimizi." Dünyanın en müşfik hakaretiyle birlikte omzuma bir yumruk çıkarttıktan sonra Pearl Jam'in de coverladığı şarkıya atıfta bulunarak soğuk keş öptü beni.

Dostumla evden çıkıp birer sigara yaktık.

"Benimki regldi." dedi hemen.

"Biliyorum, diğer kız bana söyledi, başımı yastığa gömüp abartısız beş dakika güldüm."

"Senin de amına koyayım."

"Benim için gayet güzeldi gece."

"Duyduk!"

"Ahahaha hahah haha"

Ankara'ya yaz nihayet gelmişti. Boxerıma rağmen kuşlar civıldıyor, hüzünlü bir mutluluk bütün kenti yavaş yavaş kuşatmaya başlıyordu. Yavaş yavaş uzaklaşmakta olan gecenin bir anlamı vardı şüphesiz. Anlam dolu sabahlar kim ne derse desin dünyanın en güzel sabahlarıydı. Her şey Zırhlı Birlik dolmuşunu doldurmaya çalışan adamın "zırhlı birlik zırhlı birlik zırhlı birlik" diye bağırmasını işitene ve işe gittikleri için dünyanın en mutsuz insanı tribine girmiş insanları görene kadardı. Bir şairin de dediği gibi: Nerede benim kadar iyi yaşayamayan salaklar? diye bir soru sordum kendime. İstemsizce gülümsetti bu soru beni. Bir gün götüme girecek olan bu aylak günler hayatımın en güzel günleriydi ve o günleri özleyeceğimi bilmeden devam ettim yürümeye.

PİŞİK OLDU SU AYGIRI

düğümle boyunca attığım kör kuyulara
bu yusufulun sesi ve kova asitten körelmiş kemiklerle
kollarım boyu çektikçe yükseliyor toprağa.

diyorum yüzün acılar haritasıydı
ve bu artık yansımıyor dünyaya.

dağ doruğu hayaller yikiyorum kalbimce eteklerim yanarken
ve bir kabile ancak fark ediyor bunu dans bitince.

küledönmüş duracağım bir gün karşında.

gözümde bir soğanı bölüşüyoruz ekmek arası
ve gözünde ancak buna yettiği paramızın.

dünyada bu yalnız göz yaşartacak yerimiz.

görüyorum dipten bakınca sen

başkalarından yaşamlar söküyorsun benim için.

ellerine çiçekler ekeceğim ellerim diye
ve kopacak kıyamet.

yine de

yaralarını sarar televizyonlar

ve tanrının olumunu izleriz kanal değiştirip.

kanal değiştirip süveyşten karaya çıkarız

ve senin kanlı ortadogunla beni ancak bir boğaz ayırmış olur.

bir boğaz ayırmış olur aynı lokmayı aynı ekmekten kopan iki yana

iki yana düşeriz coğrafyalar hiç olur.

hiç olur düştüğümüz bu kalkışmada ancak.

öte yandan bağıryorum bana yarımı uzat.

OZAN ÖZTELLİ

Karınca olmak istemezdim.

Beraber hareket edebilen hiçbir şey olmak istemezdim; insan dahil.

Tanrı da olmak istemezdim. Çoklar dır belki – kim-bilir.

Düşünce olmayı hayal bile edemiyorum. Karmakarışık!

Karanlık olabilirim – o da birçok siyah noktanın birleşimi değil mi?

Ne olsam acaba? Yalnız kalabilmek için yaşayan insanlar varmış. İnsanlar yalnız kalmaz. Kelime bile ya değilken.

Bakkalda satılan tek bir sigara mı olsam pakette duran, onlar da beraber. Neden sadece yiyip içip sıçmıyorum ki! Düşünmek daha mı akıllı gösterecek beni başkalarına ve bu tırnak içindeki akıl daha mı mutlu edecek beni, çok büyük bir kraldan miras kalsa bana – kumarda kaybederdim büyük ihtimal tüm altınları – ya da üstüne otururdum bir ejderha gibi.

Nasıl gidildiğini bilmediğim ülkelere hep trenle gidiyorum.

Denizin üstünden tren geçmiyor ama – ama yine de ben gidiyorum oralara, şuralara falan.

Var-olmuş gibi yapanlar soframızda bir tabak için çatallarını ve kaşıklarını vuruyorlar masaya, ben pek anlamam oysa yemekten – yine de yalandan da olsa doyururum karınlarını, gözlerine diyecek bir şey y açlık aklın suçu.

Herkes insan olmak istemiyor zaten. Birileri bu kadar çok diye yanlış mı olmalı o?

Adı olmayan bir renk yoktur herhalde –çünkü bir isim bulmak kadar kolay ne var ki piç olan her şeye – bazen bu bile bir isimdir saygının geçtiği caddelerde.

Her şey için fikrimiz var. Politika, hayat, aşk, ölüm ve sayılması bitmeyecek olanlar için hep bir sonum var. Peki, ben neden bir şey diyeyim ki; mutlaka birileri benim yerime de söylemiştir, düşünmüştür. Bir bir ottan ayıran tek özellik: onun toprağın altından çıkması mıdır? Kaderin üstüne neden bu kadar düşün ki insan, sadece yaşasa olmuyor mu?

Hep mi borç istemek zorundasın birilerinden – tanrın yarı yolda bıraktığında içinden ona küfrettiğini zaman yüksek sesle söyleyeceksin! Ne zaman aynı yatakta yatmaktan sıkıldığını itiraf edeceksin karın!

Doğuya bir bilet almak için paraya ihtiyacım yok. Aslında var. Aştan bahsetmeyin artık. Toplumu kurtarmış şairleri de sevmeyin; ama şiirlerini sevin.

Bir tarikat lideri olsaydım – muhtemelen kendi müritlerim idam ederdi beni; İran'daki bir şair gibi. İnsanlar, karıncalar ve ikincil tanrılar – hep birinden sonra birinden önce ve sonumuz hep aynı yine. Kuklalar, ipler, onların yerine ağızlarını oynatıp konuşanlar.

Çay bahçesinin orada, merdivenlerin aşağısında, sahafın kapanmış kepenklerinin dibinde hep bira içti. Sonra biraz ölünce insan, oturduk sadece.

Biraz ölebiliyor insan böcekler gibi – kafası kopmuş koşabilen hayvanlar gibi.

GİTMEDEN UĞRA, SON Bİ SEVİŞELİM

sıkıntısız ve yeterli duruyor. babamdan aldığım paralar, atari salonları. kızkadınlara ısmarladığım limonlu maden suları. öyle daha keyifliydi.

bir grup alkolik olmak için yola çıktığımız, metropole giden otobüslerde peşimizi bırakmayan teyzeler.

hiç birimizin anlamayacağı gayri meşru bir oğuz atay hayranlığının ortasında buluşmaya karar vermiştik

ama

sonumuz yine bolca coca-cola ve avlu üstü bitmez muhabbeti.

ezan okununca eve gidersin. sorun yok.

FERHAT ASNİYA

Aslında bunu anlatmayacağıma dair kendime söz vermişim. Ama, beni tahısaydın sevgili dostum, *dürüst* kelimesinin bana yakışmadığını otuz kırk dakikada anlayıp, *kolpala kraliçesi* ödülünü vermek için beni sahneye davet edebilirdin. Bu yıllardır böyle işte. Ağaç yaş iken eğildi. O halde, devam etmem de bir sıkıntı yok gibi. Utanmadan, arlanmadan, sıkılmadan hikayemi sana anlatacağım. Bu arada, her kimsen sana şükranlarımı sunuyor. Birine bunu anlatmam gerekiyordu, anlıyo' musun? İstersen *vicdani mastürbasyon* de, istersen *düşük prodüksiyonlugünah çıkarma* de...sana kalmış. Fakat korkma, sıkıldığını hissettiğim anda çenemi kapatıp hemen toz olurum.

Meselenin üzerinden yıllar geçti.

Temmuz 2026.

O yılın daha başlarındayken, yarak gibi geçeceğini hissetmişim. 23 yaşındaydım ve *'havuzu olan müstakil bir evde yaşama'* hayalimin gerçekleşmeyeceğine yavaş yavaş inanmaya başladığım zamanlardı. Kadıköy'de bir barda garsonluk yaparak vaktimi öldürüyor, kalan zamanımda leş ötesi bir punk grubunda gitar tıngırdatıp vokal yapıyordum – ya da çabalıyordum. Bana sorarsan fena müzik yapmıyorduk, tabi bir albüm kaydedecek ciddiyete ulaşıyorduk daha bir hoş olurdu. İki kişiyle birlikte çalışıyordum. Rafet ve Saffet. İki kardeş. Rafet eski model bir MPC'den davul çalıyordu. Saffet de bas gitardaydı. Arkadaşlarımız dışında tatmin edici bir dinleyici kitlemiz yoktu. Bendeniz hatun vokal ve şarkı sözlerimizin Arapça olması grubumuzun tek esprisiydi. *Ghayn*. Evet, ismimizi vasat bulmuş olabilirsin, bence de öyleydi, gerçi kimsenin umurunda değil artık.

Abecilikten ölen bir özel okulda *Arap Dili ve Edebiyatı* bölümünde öğrenci sayılırdım, alacağım diplomanın bana bir bok vermeyeceğini düşündüğüm için okula devam etmedim. Arapça vokali nasıl kotardığımı soruyorsan, annemin Arap olduğunu söyleyebilirim. Annen hâlâ İzmir'de. Evli mutlu ve çocuklu. Müteahhit olan cici babama ve İzmir'e bir türlü ısınmadığımdan dolayı pek göremiyordum annemi. Arada bir İstanbul'a geldiğinde görüşürdük. Bazen bana göstermelik tekliflerde bulunurdu. *"Gel kızım burda rahat edersin ofiste bir iş ayarlarız sana"*. Öhhh. Düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Velhasıl, para meselesi dışında keyfimi kaçıran başka konu yoktu. Tabi bu meseleyle ilintili bir çalışma zorunluluğum mevcuttu. Bar işinden sıkılmaya başlamıştım. Sarhoş lavuklardan öyle tiksiniyordum ki; nefretim, içmeyi bilmeyen hödöklere ve alkole fokuslanıyor ve her Cuma-alkol satışlarının yasaklanması için- AK neferlerin barlara ve tekellere yaptığı sabotaj eylemlerini destekleyesim geliyordu. Ay bak yine hatırladım o günleri. İki katlı bar. Aşağı in, yukarı çık, aşağı in, boşları al, biraları tazele, gülümse, hoş geldiniz de, salağın teki bira döktü, paspası al, temizle, votkası az olmuş, içkiyi bara götür, tuvaleti temizle, çöpleri topla, kustumuk temizle, hesaba itiraz ettiler, ikna et, pardon bakamısın, rezil playlisti ezberle, bira altlıklarını ihmal etme, küllükleri temizle, menü ver, parayı üstü vermek için aşağı in...Off! Tam bir yılımı nasıl piç etmişim orda ? Şimdi, tekrar barda

çalışmak zorunda kalsam iki saat dayanamam. Mesela bak, şununla da çok karşılaştım; damarlarında dolaşan alkol oranı arttıkça abazalaşan ve zayıf şakalar savuran *hirbo* müşterinin birası biter, yanına gider ve boş bardağı alırım, "*Bir tane daha içer misiniz?*" *Hirbo* masaya uzattığım elimi tutar, tıslama ve gülme arasında bir ses çıkartarak "*Sen ismarlanan içerim*" der. Haftada en az bir kere duyardım bunu. Evveliyatını siktiklerim.

Çirkinliğin İstanbul'daki cisimleşmiş muhiti Mecidiyeköy'de kalıyordum. Bizim barda çalışan bir kız ile. Eda. İyi kızdır. Şu an neyle meşgul bilmiyorum. Saf ve kendi halinde bir İTÜ'lüydü. Şimdi, okulu bitirmiş olması gerekir. Ama emin değilim. O da benim gibi *oxy* takılıyordu. Eğer *oxy* içiyorsan bir şeyi bitirmen çok zordur. İstisna olarak, kendini bitirebilirsin yalnızca .

Neyse, artık ucundan beni tanıdığına göre esas mevzuya girebilirim.

Olayın hangi gün başladığını hatırlamıyorum, hafta içi diye tahmin ediyorum. Çünkü bardaki kalabalık erkenden dağılmıştı. Garsonluk mintikam olan teras katta hiç müşteri kalmamıştı. Ortalığı süpürüp, yarın açılışa uygun hale getirdikten sonra personel biramı alıp, ledleri söndürdüğüm terasta bir standa çökmüştüm. Köleliğimin sona ermesi için alt kattaki müşterilerin tamamının gitmesi gerekiyordu. Benim yukardaki işim bitmişti ama gidemiyordum. Bu topraklarda angarya denilince, hizmet sektörü ve TSK akla gelir. Terasta yalnız başıma otururken kol saatimden Rafet'e bağlandım. Haftaya ilk konserimize çıkacaktık. Hazırlanmak için toplaşmamız gerekiyordu. Daha ne çalacağımıza bile karar vermemiştik. Beni bekliyorlardı, bardan çıkınca Üsküdar'daki evlerine gitmek için sözleştik.

Kol saatimi karşı duvara yansıtıp favori gruplarımın canlı performanslarını izliyordum. Aynı zamanda hoşuma giden ayrıntıları not ediyordum. İşimi bitirmenin rahatlığı ile bir sigara sarıp, tütünün üstüne üç dört damla *oxy* damlattım. İlk fırtı vurduğum ve beynim boşaldı. Sırtıma birinin dokunduğunu hissedince irkilerek döndüm. Bu Eda'ydı. Kulaklığımı çıkarıp *oxy*'li sigarayı ona uzattım.

"N'oldu gitti mi müşteriler?"

" Yok. Aşağıda biri var seni soruyor."

" Hadi ya. Kimmiş?"

Sigaraya derin bir nefes koydu.

"Bilmem. İlk defa gördüm."

Meraklı biçimde merdivenlerden indim. Alt katta ufak bir göz taramasıyla herkesi tanıdığımı farkettim. Uzun barın en ucunda oturan, zaman makinesinden çıkma kılıklı

pardesülü adam olmalıydı Eda'nın bahsettiği. Zaten barın arkasında duran barmenimizSerdar, bana göz kırıp adamı işaret etti. Gidip adamın yanına oturdum.

"Sen kimsin?"

Adam yakından daha genç görünüyordu.

"Hey. Merhaba. Beni tanıımıyorsun. Ama gerilmene gerek yok. Bir bira alabilir miyim?"

"Sen kimsin?"

"İsim çok mühimse bana Zek diyebilirsin."

"Ne istiyorsun?"

"Bir bira istiyorum, bir de seninle bir hususta konuşacağım."

Selim'e bir bira işareti yaptım. Fıçıdan doldurdu ve Zek'in önüne koydu. Birasını yudumlayanZek konuşmaya devam etti.

"Bak Rabia. Biz bir oyun oynuyoruz."

Adımı bildiğini için ilk başta Narko olduğunu düşündüm. Oxy meselesi yüzünden peşime takılmış olabilirlerdi. Nerden aldığımı öğrenip büyük kanalların peşinde olan bir narkotik polis ekibi. Evet bu ihtimal daha olasıydı. Ama ben yer miyim? Peh.

"Oyun istiyorsan en yakın lunapark Bostancı'da. ~~Taksiyle 15 lira yazmaz.~~"

"Hayır. Oyunu birlikte oynamak istiyorum. Ben eğleneceğim, sen de para kazanacaksın."

"Nasıl olacakmış o?"

"Biraz kendinden utanacaksın. Sosyal deney gibi düşün."

"Bibok anlamadım."

"Şöyle anlatayım. Mustafa Kemal Atatürk'ü sever misin?"

"Ne alaka ya? Polis falan mısın sen?"

"Yok. Hayır. Bak Rabia, eğer sol koluna on santimetrelilik bir K.Atatürk imzasının dövmesini yaptırırsan ve bu dövme bir hafta vücudunda kalırsa sana yirmi binKoîn vereceğim."

"Sen kafayı yemişsin" dedim ve yanından ayrıldım. Arkamdan yüksek sesle seslendi.

" Rabia!" Çevrede, kısa süreli ilgi odağı olduk. Barmen Serdar bana baktı ve kafasını sağa sola sallayarak göz kırptı. Bu yüz mimiği, "Hayırdır bir sıkıntı mı var? Müdahale edeyim mi adama?" diye sormak anlamına geliyordu. Geri dönüp Zek'in yanına gittim.

" Bak moruk. Ben hep sarhoşlarla mı uğraşacam ? Sayıyla mı verdiler abi sizi bana? Ne yirmi bini, ne dövmesi, ne Atatürk'ü? "

"Dediklerim çok basit aslında..." dedi ve konuşmasına devam ederken cüzdanından bir kart çıkardı "...bir hafta boyunca Atatürk imzasını dövme olarak taşıyacaksınız..." sonrasında pardesüsünün cebinden bir tablet çıkardı "...ve bunun karşılığında sana yirmi bin Koîn vereceğiz..." cüzdanın çıkardığı çipli kartı, tabletin kart okuyucu soketine koydu "Money Talks. Oyunun ismi bu, bence para her yerde konuşur. Engelleyemezsin. Her şeyin bir fiyatı vardır. Biz de bu sapkın oyundan keyif alan bir arkadaş grubuyuz. Seni de oyunumuzda davet ediyoruz. Büyük ihtimalle de kabul edeceksin, yirmi bin Koîn, yüksek bir teklifle geldik. Değil mi? Ne diyosun?..."

Tabletinden bir uygulama açıp kurcalamaya başladı. "...Oyunun bazı kuralları olması gerekiyor. Ana fikir senin düştüğün rezillik olduğu için yaptıkların karşısında para alacağını kimseye söylemeyeceksin ve o dövme kolunda olduğu müddetçe kısa kollu bir tişört giyeceksin."

Yirmi bin Koîn, o zamanın parasıyla çılgın bir miktardı. Barda çalıştığım günlük yevmiye 75 Koîn'di. Bahşiş kutusunun açıldığı günlerde güç bela 100 Koîn'e ulaşırdım. Yirmi bin Koîn'im olsa, ilk yapacağım şey Mecidiyeköyçölüğünden kurtulmak olurdu. Borçlarımın hepsini ödeyebilirdim. Yıllardır hayalini kurduğum Febran-V3 gitarı alabilirdim. En önemlisi ise, işten çıkardım. Aylarca çalışmam yalnızca para ezerdim. Çok iyi miktar. Yirmi bin Koîn.

Kol saatim titredi. Ekranı baktım. Bir bildirim. Yeni posta. Devlet Bankası.

Postayı okuyabilmek için yansıtıcı alan arandım ve yanımdaki menülerin dış kabını kullanmaya karar verdim. Sapkın tarikatın gizemli üyesi Zek, bu manyakça oyun hakkında brifing vermeye devam etti.

"Ciddi olduğumu anlayasın diye yirmi binin yarısını hesabına yatırdım. Diğer yarısını da şüpheli gönderdim."

Kol saatimin projeksiyon ayarını yapıp ekranı yansıtınca Zek'in doğruyu söylediğini anladım. Devlet Bankası'ndan gelen hesap hareketi postası şu şekildeydi:

GÖNDEREN: (GİZLİ) 23 TEMMUZ 2026	MİKTAR : 10.000	DURUM: GÖNDERİLDİ ✓
GÖNDEREN: (GİZLİ) 23 TEMMUZ 2026	MİKTAR: 10.000	DURUM: BEKLEMEDE (?)

Oha. Parayı yatırdığını ekrandan görünce ağızdan çıkan sözcük buydu. Oha. Hesabımda on bini görünce istemsiz bir gülme geldi. Daha demin içtiğim oxy'nin de etkisi olabilirdi tabi.

"Eğer kabul edersen, ikinci on bin havalesini de onaylayacağım."

Ne olacak amına koyayım? Atatürk imzasıymış...Tamam biraz utanacağım ama bu yirmi bine değer. Liderlerin büyüklüğü ile aynı oranda onlardan nefret ediyordum. Bütün liderlerden, bütün yetkililerden, bütün emredenlerden...İnsan güden çıkarıcı çobanlar. Hepsi. Atatürk de dahil. Kendimin ne olduğunu anlatmasam da, sosyalligimde anarşist olarak bilinirdim. İnsanların liderlere ihtiyacı olmadığını savunurum. Herhangi bir arkadaşım kolumda Atatürk imzasını görünce büyük bir saçmalıkla karşılaşacaktı. Utanacaktım. Durumu açıklayamayacaktım.

"Tamam kabul ediyorum. Nasıl olacak bu dövme işi?"

"Çok basit" dedi. Cebinden çıkardığı bir kartviziti bana verdi. "Bu adrese git. Feneryolu'nda dövmeci. 7/24 açık. Beni Zek gönderdi de."

Ben kartviziti incelerken Zek ayağa kalkıp toparlandı. *"Görüşürüz o halde. Tanıştığımıza memnun oldum. Dövmeyi yaptırdınca bir fotoğrafını gönderirsen parayı hemen onaylarım."* İçtiği biranın parasını barın üstüne bıraktı ve benimle tokalaşip *"Oyuna hoş geldin"* dedi ve yavaş adımlarla barı terketti.

Bardan çıkınca Feneryolu'ndaki dövmeciye yürüdüm. Geçici Dövme Paketi(kısa)'dan K.Atatürk imzasını utanarak gösterdim. İlk dövmemdi ve baya canım acımişti. Paranın geri kalanı banka hesabıma geçince işten ayrıldım. Tek SMS. *Atilla abi, bnartk işe gelmicim kusura bkma.*

İlk Money Talks'um rahat geçmişti. İki basit kural vardı: Dövmenin görünmesi için tişört giy ve bu iddiadan kimseye bahsetme. Bu iddia süresi bir haftalık süreçte evden dışarı çıkmadım, yalnızca alışveriş için sokaktaki markete iniyordum. Dövmem kimsenin ilgisini çekmiyordu. Yalnız şeyi unutursam olmaz, bizim grubun ilk konseri bu ana denk geliyor. Sol kolumda Atatürk dövmesiyle çıktım ilk konserimize. Fazla seyirci olmaması iyiydi. Grup arkadaşlarım bile farketmediler dövmeyi. Sadece tek fire verdim; konseri izlemeye gelen bir blogger yazdığı konser eleştirisi yazısında kolumdaki dövmeyle üst sınırdan taşak geçip beni *'Kemalist Punk'* diye tanımlamıştı. Tabi ki umrumda değildi. Yirmi bin Koîn'i görmemiş bir aç gibi harcadım.

Money Talks benim için böyle başladı.

Bu olaydan sonra Zek'i saçma zamanlarda saçma yerlerde görmeye devam ettim. Oyun hiç durmadan devam etti.

Ocak 2027.

Bu ikinci seferimdi. Bir daha Zek'i göreceğimi düşünmüyordum ve kafamdan bu muhabbeti silmiştim. *Mecidiyeköy'*den kurtulmuş ve *Galataport* sirtında bir eve çıkmıştım. Evimi odasını kiralayarak hayatta kalıyordum. Paralar suyunu çoktan çekmişti. Tam da *iş bakınmaya başlamalık bir fakirlikiçersindeydim*. Gecenin körü kapı çaldı. Kim? Evet Zek. İçeri girdi bir kahve yaptım. "Rabia" dedi. "Yarın AKP'nin 14. Olağan Kadın Kolları Kongresi var." Sonra cebinden çıkardığı folyoya sarılmış küçük şeyi uzattı ve konuşmaya devam etti. "Bu da asit, Isd ya da pul...ne diyorsan artık...Yarın, bu asidin tribindeki üç saatinde AKP Kadın Kolları Kongresine gitmeni istiyorum...Asitliyken orda bulunacaksın... İddia dört bin Koîn."

Bunu tereddütsüz kabul ettim. Üç saat ne ki? Dişimi sıkabilirdim. LSD denemiştim, nasıl hissedeceğimi biliyordum. Arkadaş seçimlerimdeki büyük talihsizlik sebebiyle sokaklarda arz-ı endam eden maddelerin çoğunu tecrübe etmişimdir. Asit, sevdiğim kümenin bir elemanıydı. Kafamda olası senaryoların dekupajını yaptım. En fazla; çok bunalırdım, çok tedirgin olurdu ama pert olmazdım. Üç saatcik sadece. 180 dakika. Dört bin Koîn. "Varım" dedim.

Bu saçma sikim oyunda deneyimlediğim en çetrefilli bölüm buydu. Berbat geçti.

Kongre başlamadan binaya girdim ve pulu emdim. İlk yarım saat olağan geçti. Sonra kafam yükselmeye başlayınca her şeyden nefret etmeye ve korkmaya başladım. İnanılmaz bir sirkülasyon. Her yerden çıkıp acelesi varmış yürüyen bir sürü türbanlı abla. Bağlama ve davul ile durmadan çalan AKP Marşı. Ve sahneye yansıttıkları padişahın hologramı... Bu gürültü ve görüntü kaosuna tahammülüm kalmamıştı. Çığlık atmak istiyordum, koşarak uzaklaşmak istiyordum. Mikrofondan gelen her seste irkiliyordum, korkunçtu. Çok garip görüldüğümünden emindim. Tuvalette yüzümü yıkarken diğer kadınlar bana dehşet içerisinde bakıyorlardı.

Bu oyunun tek bir kuralı vardı, üç saat boyunca binadan dışarı çıkmamalıydım. Ben de ufak bir çakallık yaptım. Geri kalan iki saatimin tamamını tuvalet kabininde geçirdim. Düşünsene iki saatin hepsini, daracık kabinde, kulaklarımı ve gözlerimi sınıksız kapayarak geçirdim. Delireceğimi hisettim ve bir kere ağladım. Sonunda dört bin Koîn benimdi.

Mayıs 2027.

Bedbaht müzik grubumuz *Ghaynile* sahnemiz vardı. Sarıyer'de. Çok büyük bir organizasyon. Üç günlük punk festivali. İkinci gün, öğleden sonra biz çalacaktık. En ciddi işimizdi. Neyse, gittik soundcheck'i bitirdik ve konserimizin başlamasını bekliyorduk.

Sahnenin arkasında bira ararken Zek'i fark ettim. "Vaay. Yoksa beni dinlemeye mi geldin?"

Geniş ağzının huzursuz sırttığını gördüm. "Evet" dedi. "Seni dinlemeye geldim. Yalnız bir tane de istek parça istiyorum senden. Eğer sahnede ikinci şarkınızda İstiklal Marşını söylersen sana yedi bin Koîn vereceğim."

Hayy amına koduğumun çocuğu. Bula bula bunu mu buldun?

Teklifi nasıl kabul ettiğimin detayına girmeyeceğim. Sahnede dim vakit gelmişti. Normal şarki listemizdeki ikinci şarkıya ben gitarla giriyordum. Gitarı çalmayınca ve mikrofonu ayaklığından sökünce, durumdan ilk kılınan Rafet ve Saffet'ti. Sonra ben "Korkmaasönmeeezbuğğşafaaaaak..." şeklinde başlayınca herkes donup kaldı. Rafet'in ağzı açıktı. İlk başta bunun ironi olduğunu düşünen seyirciler bir süre sonra yuhalamaya başladı. Küfür ediyorlardı, duyabiliyordum. Bir iki tane de bira kutusu fırlattılar. İkinci kıtanın sonuna geldiğimde organizasyondaki görevliler, sahnenin sesini kapattılar. Yuhalama ve küfürler eşliğinde sahneden indik. Ghayn'ın son sahnesiydi. Bir daha müzik yapmadık. Kimseye bir şey demeden festival alanından ayrıldım. Eve döndükten sonra Rafet ve Saffet'e biraz para gönderdim. Garipler, benim Money Talks'um uğruna büyük bir kitleye rezil olup, tonlarca küfür yemişlerdi.

Ocak 2028.

En basiti ve en rahatıydı. Zek, yerel seçimlerden bir gece önce ulaştı bana .Vidyolu arama ile konuştuk. Tamamıyla karla kaplı bir alanda dışarıdaydı. Ben de evimin dağınık salonundaydım. "Yarın hangi partiye oy vereceksin?" diye sordu. "Hiç birine" dedim ve ekledim "Ben hayatımda hiç oy kullanmadım ve kullanmayacağım da" Alçak oyunundan vazgeçmedi. "Rabia. Yarın AKP'ye oy verip, fotoğrafı bana gönderirsen sana bin Koîn vereceğim."

Bin Koîn çok az dedim, sen bilirsin diyip telefonu kapattı. Yapsam mı yapmasam mı diye bir gece boyunca düşündüm. Vicdanımla ilk mücadele ettiğim andır. Aklıma hükümetin öldürdüğü çocuklar geliyor, sonra da "amaaan bir oy vereceğim sadece, önemli olan ne hissettiğimidir" diye düşünürken kendimi rahatlatıyordum. Sabah oldu. Zek kazandı. Tıpış tıpış Merkez'e gidip AKP'nin ampülüne dokundum. Eğer AKP bir oy farkla kazanmış olsaydı kederden bileklerimi keserdim. Gece baktım sonuçlara %45 oranındaydı. Bu utanç verici işten kazandığım bin Koîn'in hepsini oxy'e bastım ve bir buçuk ay boyunca ayılmayarak AKP'ye oy verdiğimi hatırlamamaya çalıştım.

Kasım 2030.

Ağğbi İstanbul'dan kaçalım'ıntrend olduğu bir dönem vardı ya, hah işte o zamanlar ben Tolga adında bir elemanla takılıyordum. Sevgiliydik desem de yalan olmaz. Gündüz vakti

sokaklarda yürürken bile el ele tutuşurduk. *Togi* bir kafenin işletmeciliğini yapıyordu. Benim para mevzuları çok tersoydu. Ayda birkaç sefer Arapça metin çeviri işi gelirdi. Ve bu çevirilerden gelen para, mutfak masrafımı bile karşılayamıyordu. Çok sarhoş olduğumuz bir gün gaza gelip *Fethiye*'ye yerleşme planı yaptık. Temmuz'da *Fethiye*'ye gidip, geri dönmek üzere bir ev tuttuk. *Togi*'yle mutluydum. Onu neden sevdiğimi bilmiyordum, sanırım bana değer verdiği içindi.

Fethiye'ye sonbahar geldiğinde sıkılmaya başladım, keyifli yerdii evet, ama kısa süre içerisinde her yerini ezberlemiştim. Bünyem kendini İstanbul'a göre şekillendirmişti. Spontan geçen günler, neyle karşılaçağını bilmemek, nerde akşam orda sabah ve mutlu bir uğultu... *Fethiye*'de bu yoktu işte. Her yer ve her şey belliydi.

Yağmurlu bir gece. *Togi*, göz kartından bana bağlanmış ve çalıştığı resturantta bir parti olduğunu, gelmesinin sabahı bulacağını söylemişti.

Salonda yalnız başıma tekli oxy sardım izlediğim dizinin yeni bölümünü perdeye yansıtım. Tam bu esnada kol saatim titredi. Gizli numara.

Çağrıyı cevaplayınca karşıdan gelen sesin Zek'e ait olduğunu anladım. "*Merhaba Rabia. Aşağının kapısını açar mısın lütfen?*" Zek'i salonda buyur ettim. Kahve suyu koydum, az buçuk sohbet etti, konser faciasını birbirimize anlatıp gülüp eğlendik. Fazla zaman geçirmeden yeni oyununu sordu. Ziyadesiyle iğrençti.

"*Tolga ile sevişme görüntülerinizi kaydedip bir porno sitesine yüklemeni istiyorum. Olur mu? Otuz bin Koîn vereceğim.*"

Refleks olarak ağızımdan "*Hayır*" çıktı. "*O kadar da değil.*" İlk defa bir oyunu reddetmiştim. Bunu yapamazdım, çok ağırdı. Hem Tolga'yı seviyordum. Böyle bir götlüğü ona yapamazdım. Zek reddetmeme şaşırmadı. Kahvesini bitirdikten sonra gitti.

Bu olaydan iki gün sonra pazar alışverişim esnasında dinlenmek için bir mekana oturup kola içiyordum. Saçma yerlerde karşıma çıkmasını artık kanıksadığım Zek, oduncu gömleği ile görünüp karşımdaki sandalyeye oturdu. Bu sefer ilk konuşan ben oldum.

"*Çok sevdin herhalde Fethiye'yi?*"

"*Güzel yer. Sevdim diyebilirim, evet.*"

"*Yine nasıl saçma bir oyunla geldin acaba?*"

"*Rabia.Şey...Tolga ile sevişmenizi çekip*"

"*Ay dur! Dedim ya olmaz o diye. Ol-maz.*"

"*İki yüz yirmi bin Koîn vereceğim.*"

Miktarı duyunca beynim aktı.

"Ne?"

"Duydun. İki yüz yirmi bin. Kelepir bir daire bile bulursun bu fiyata, ya da bar açarsın"

Her zaman Zek haklıydı. Her şeyin bir fiyatı vardı...istisnasız her şeyin. Ruhuma sokayım. Bunu da kabul ettim. Aynı akşamda gizli bir action kamerayla Tolga ile seksimizi kaydettim. Vidyoyu izleyince üzüldüm. İkimizin olduğu açıkca belliydi, bizi tanıyan herkes vidyodakilerin biz olduğunu rahatça anlayabilirdi. Ve *Togi*-normalde de seks yaparken çok ses çıkaran bir adam- bu vidyoda coşmuştu, inlemeleri bağırmaları ve ahlamları çok fazlaydı. Görüntüyü Zek'in bahsettiği siteye yükledim. *Pornindex.com*. Sabah uyanınca Fethiye'den ayrıldım. Tolga için de mutfak masasının üzerine oldukça klişe bir not bıraktım.

"Yapamıyordum Togi. Üzgünüm. // Rabi"

Zavallı Tolga...Ben, bu porno vidyodan haberi olacak mı diye düşünürken, bin kat daha belalı bir şey oldu. Sevişme vidyomuz, *Togi*'nin çıkardığı sesler sayesinde çok ilgi çekmiş ve *Togi* internet ünlüsü olmuştu. Herkes vidyo ve dolaylı yapılan vidyoremiksleri ile amansızca taşak geçiyordu. Yabancı mizah sitelerinde "Kadınlarla nasıl SEVIŞMEMELİSİNİZ?" ve "Pavorotti seks yapıyor" gibi başlıklara tıklanıldığında bizim vidyomuz geliyordu. Hele bir tanesi vardı hiç unutamam; biri vidyodaki Tolga'nın seslerini alıp kolajlayarak elektronik bir şarkı yapmış. Bu yaptığı şakalı şarkıvidyosu da *YouTube*'da milyon kere izlenmişti.

Hay amına koyayım. Çocuğa büyük travmalık olay yaşattım. Sebepsizce. Meseleden bir sene sonra denk geldik Tolga'yla. Daha doğrusu denk gelmedik de, yaşadığım evi buldu. Kapıyı açtım karşımdaydı. Gözlerinden yaş geliyordu ve bana bakıyordu. Ben de hiçbir şey diyemedim. Bana bir tokat attı ve gitti.

*yazar notu(hasiktir! çok havalı bir kelimeymiş) // Öyküyü bitirdiğimde 20 sayfa tuttuğunu farkettilim. Ortadan şaaaak diye ikiye böldüm ve iki bölüm halinde yayımlayacağım. Devamını Void'un Haziran sayısında okuyabilirsiniz.

VOLKAN YALÇIN

KORKU ÜZERİNE

Böceklerden korkmayın

Ağaçlardan korkmayın

Trafikten korkmayın

Patlarsa lastik, korkmayın

Çatının ucundayım, korkmayın

Burası çok yüksek, korkmayın

Bazıları zengin olur çok

Bazıları fakir olur çok

Korkmayın n'olur

Ancak dilerseniz,

İnsanlardan korkabilirsiniz

EMRE GÜRKAN KANMAZ

ST. PAULI

TOPRAĞIN KUSMUĞU

Gürültü , çok gürültü. İnsanların ağızından çıkan harflerle, melodilerin üzerine çıkan harflerle oluşan gürültü.

Harflerin seslerle olağanüstü birleşiminden oluşan bir gürültü. Bar taburesine sığmaya çalışan kışların, kendilerini aşarak konuştuğu,

alkol oranı belli belirsiz içkileri yudumlandığı, ideoloji ve seks üzerine yorumlarda bulunduğu muhtelif bir yerin gürültüsü

tüm bu gürültü. Tam bu gürültü hayat bulurken sessizlik çığır açacak toprak altında. Toprak kusacak tüm pislikleri,

kemikleri . İnsanlar üzerine basacak kemiklerin, kulaklarında yankılanacak kırılan kemik sesleri.

Umursamadan yoluna devam edecek herkes, sesler onları takip edecek, sesler ölmeyecek, insanlar ölse dahi.

SERCAN CANASLAN

